

Стратегії міжкультурної комунікації в мовній освіті сучасних університетів [Електронний ресурс]: зб. матеріалів ІХ Міжнар. наук. конф., м. Київ (27 квітня 2023 р.). — К.: КНЕУ, 2023. — 271 с.

У збірнику представлені матеріали презентаційних доповідей учасників Міжнародної наукової конференції, у яких значну увагу приділено лінгвістичному компоненту міжкультурних комунікацій, дотриманню європейських стандартів у мовній підготовці фахівців нового покоління, що передбачає широке застосування інформаційно-комунікаційних технологій та усвідомлення міждисциплінарної важливості міжкультурної комунікативної компетентності у програмі інноваційного розвитку закладів вищої школи.

The collection of the articles highlights theoretical and practical issues in the sphere of intercultural communications and outlines modern transformational trends within national and European language teaching strategies and standards. Special emphasis is put on the research dealing with linguistic modelling of intercultural communication in modern globalized world where the academic process is viewed as a multidisciplinary entity in higher education.

Редакційна колегія

Голова: М.М. Гавриш — завідувач кафедри, к.філол.н., доц. (Київ, КНЕУ); члени: Л.С. Козловська — завідувачка кафедри, к.філол.н., доц. (Київ, КНЕУ); О.Л. Шевченко — завідувачка кафедри, к.філол.н., доц. (Київ, КНЕУ); Е.І. Щукіна — завідувачка кафедри, к.пед.н., доц. (Київ, КНЕУ); Л.О. Случайна — к.політ.н., доц. (Київ, КНЕУ); Стишов О.А. — д. філол. н., проф. (Київ, Університет Грінченка); Чезганов С.А. — ст. викл. (Київ, КНЕУ).

Технічний супровід

М.Г. Алейнікова, ст. викл.

Загальну редакцію здійснено із збереженням авторського стилю

*Адреса редакційної колегії: 03680, м. Київ, проспект Перемоги, 54/1,
Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана
тел. 371-61-74*

Секція 1 ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРИКЛАДНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ		
<i>Александрова Н.М.</i>	Культурний інтелект як складова міжкультурної компетентності	7
<i>Антілогова Т.В.</i>	Ethnocultural Commentary as a Means of Understanding Cultural Diversity	14
<i>Бергер Л.С.</i> <i>Коломійцева А.О.</i> <i>Льїна О.М.</i>	Місце інноваційних технологій у мовній освіті сучасних навчальних закладів	16
<i>Vasylyshyna N.</i>	Scientific Research as a «Silent Dialogue» with the Intercultural Global Academic Community	21
<i>Дмитренко О.П.</i>	Автентичні тексти, їх культурологічна та їх країнознавча цінність	29
<i>Ісаєв Е.Ш.</i>	Європа стереотипів: деякі питання історії і сьогодення	34
<i>Марищук О.Ю.</i> <i>Коломійцева А.О.</i> <i>Давидюк А.Р.</i>	Трансформація педагогічних стратегій як засіб формування творчого потенціалу особистості викладача	43
<i>Романюк О.І.</i>	Особливості сучасного англomовного наукового дискурсу	47
<i>Рябокучма Т.О.</i> <i>Сапожникова О.М.</i>	Образ України у сучасних німецьких інтернет-ЗМІ	52
<i>Сапожникова О.М.</i> <i>Рябокучма Т.О.</i>	Методика CLIL як інструмент мовної підготовки студентів	54
<i>Слободзян Р.Д.</i> <i>Юцкевич О.П.</i> <i>Андрійко В.І.</i>	Національна ідентичність крізь призму австрійського варіанту німецької мови	55
<i>Чезанов С.А.</i>	Безеквівалентна лексика української мови як складник лінгвокраєзнавчої компетенції студентів-іноземців	62
Секція 2 МОВНЕ МОДЕЛЮВАННЯ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ		
<i>Засць В.Г.</i>	Конкурування афіксальних морфем у термінах реабілітаційної медицини	64
<i>Постригань А.В.</i> <i>Приходько Н.Г.</i>	Missverständnisse in der Interkulturellen Kommunikation	71
<i>Примак О.М.</i> <i>Прокопчук Л.В.</i>	Проблематика перекладу юридичних текстів	75
<i>Прокопчук Л.В.</i> <i>Примак О.М.</i>	Переваги Task-Based-Learning для розвитку комунікативної компетенції	77
<i>Сирко І.М.</i>	Особові займенники як спосіб репрезентації інтимізації в україно-та англomовному щоденниковому дискурсі	81
<i>Соболь Л.І.</i>	Латинський алфавіт як джерело формування графем англійської мови	84
<i>Товстенко В.Р.</i>	Професіоналізми та жаргонізми в науковому, розмовному та публіцистичному стилях мови	87

Секція 2

МОВНЕ МОДЕЛЮВАННЯ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Заєць В.Г.

кандидат педагогічних наук, доцент кафедри української мови
факультету української філології, культури і мистецтва
Київського університету імені Бориса Грінченка

КОНКУРУВАННЯ АФІКСАЛЬНИХ МОРФЕМ У ТЕРМІНАХ РЕАБІЛІТАЦІЙНОЇ МЕДИЦИНИ

Анотація. У статті проаналізовано морфєми термінів реабілітаційної медицини. Метою розвідки став словотвірний аналіз кодифікованих термінів медичної реабілітаційної галузі, що називають процеси, стани або зміни в організмі людини під впливом різних факторів середовища. Окрему групу представляють кодифіковані лінгвальні одиниці на позначення методів діагностування, лікування та профілактики боротьби з недугами. У ході дослідження було використано загальні методи спостереження й аналізу кодифікованих термінів у словниках сучасної української мови, тоді як метод порівняння дозволив виокремити морфєми запозиченого та автохтонного емпіричного матеріалу. Описовий метод використано для узагальнення результатів дослідження. Досягнення мети потребувало виконання завдань, що здійснювалися порівнянням кодифікованих запозичених термінів та питомих українських лінгвальних одиниць. Зазначено роль префіксів, суфіксів, іношомовного походження та питомих українських морфєм у термінах для діагностування стану хворого. На підставі аналізу похідних іменників-термінів діагностичної та лікувальної сфер увагу зосереджено на продуктивних та непродуктивних словотвірних типах. Прикладами підтверджено роль запозичених із грецької та латинської мов афіксальних морфєм для породження різних структурних типів назв термінів.

Проведене дослідження дало змогу переконатися в частотному використанні запозичених термінів та афіксів, їх превалюванні в термінологічній системі медицини в цілому, так і в реабілітаційній підсистемі зокрема. Водночас зафіксовано, що глобалізаційні виклики зумовили укріпити автохтонні словотвірні типи.

Ключові слова: автохтонні назви, мовна норма, суфікс, префікс, запозичені терміни, фахова мова.

Abstract. The article analyzes the morphemes of rehabilitation medicine terms. The purpose of the study was to analyze the word-formation analysis of codified terms of the medical rehabilitation industry, which refer to processes, states or changes in the human body under the influence of various environmental factors. A separate group is represented by codified linguistic units denoting methods of diagnosis, treatment and prevention of disease. The study used general methods of observation and analysis of codified terms in dictionaries of the modern Ukrainian language, while the method of comparison allows us to distinguish morphemes of borrowed and autochthonous empirical material. The descriptive method was used to summarize the results of the study. Achieving the goal required the fulfillment of tasks that were carried out by comparing codified borrowed terms and specifically Ukrainian linguistic units. The role of prefixes, suffixes, foreign language origins and specifically Ukrainian morphemes in terms for diagnosing a patient's condition is indicated. On the basis of the analysis of derived nouns-terms of diagnostic and medical spheres, the attention is focused on productive and unproductive word-formation types. Examples confirm the role of affixal morphemes borrowed from Greek and Latin in generating different structural types of term names.

The study made it possible to verify the frequent use of borrowed terms and affixes, their prevalence in the terminological system of medicine in general and in the rehabilitation subsystem in particular. At

the same time, it was recorded that globalization challenges have led to the strengthening of autochthonous word-formation types.

Key words: autochthonous names, language norm, suffix, prefix, borrowed terms, professional language.

Постановка проблеми. В україністиці галузева термінологія медичної реабілітації досліджена частково. Прийнято вважати, що сучасна медицина має корпус термінологічних одиниць різних за походженням, морфемною будовою, що є результатом світових глобалізаційних викликів зі стрімким розвитком науки, зокрема й медицини в цілому, та й реабілітаційної галузі зокрема. Нині в україністиці існує думка про тенденцію наповнювати «текст «модними» іншомовними запозиченнями» [8, с. 289]. У медичній реабілітації, зокрема, це пояснюється тим, що термінологічна лексика упродовж останнього періоду розвивалася під впливом давньогрецької та латинської мов, але й активізація внутрішньомовних процесів закріпила автохтонні словотвірні типи. Водночас протягом останніх десятиліть змінювалося ставлення мовної спільноти до культури мовлення в соціумі. Як слушно зауважує К. Городенська, що такі зміни відбуваються у зв'язку «піднесенням культурного рівня населення, а також мовними чинниками, насамперед розгортанням внутрішньомовних процесів, спрямованих на зміцнення автохтонних словотвірних варіантів та збереження самобутності національного словотворення» [4, с. 3-4]. Цих поглядів дотримуються О. Германович, Д. Баніт, Т. Єщенко, Н. Цісар та ін. [2; 5; 15].

Актуальність статті зумовлена тим, що вокабуляр медичної галузі, окрім автохтонної лексики, має запозичені номени, зокрема із грецької та латинської мов. Галузеві словники фіксують тенденції співіснування кодифікованих термінів грецько-латинського походження та автохтонних медичних одиниць. Мовна практика новітнього періоду розвитку терміносистеми галузі медицини посилила інтерес до унормування, що має зв'язок із культурою фахового мовлення та її тяжінням до відродження зв'язку з розмовними одиницями, що властиві усній формі спілкування.

Метою розвідки є словотвірний аналіз кодифікованих медичних термінів, зокрема конкурування в реабілітаційній галузі медицини автохтонних афіксальних морфем із запозиченими. Для досягнення мети слід виконати такі завдання: 1) порівняти кодифіковані запозичені афіксальні морфеми в термінах медичної реабілітації з автохтонними; 2) назвати продуктивні афіксальні морфеми, вказати відповідність літературним нормам.

Аналіз останніх джерел чи публікацій. Термінологія реабілітаційної медицини постійно поповнюється номенами на інтегральних знаннях, що позначають результати підсилення «багатьох структурно-семантичних моделей словотворення української мови на сучасному етапі її розвитку» [14, с. 12].

Згідно з поглядами К. Городенської, «аналізові нових словотвірних явищ, спричинених глобалізаційними впливами процесів освоєння новітніх запозичень нерідко бракує критичної лінгвістичної оцінки, об'єктивності, фахових рекомендацій щодо потреби та доцільності їх уживання» [4, с. 3]. На думку Т. Єщенко, нині «є проблема наслідування національній традиції (історичній

пам'яті) у формуванні фахового тезаурусу сучасного лікаря» [5, с. 42]. Є підстави вважати кодифіковані лексичні одиниці, що належать до термінів медицини, вважати репрезентантами-характеризаторами сучасної мовної практики. Тому цілком суголосні з думкою І. Голубовської, що «кожний етнос крізь притаманні йому мовні та культурні форми певним чином розвиває і деталізує цей «загальний поняттєвий базис людства», тим самим визначаючи своє «національне обличчя» [3, с. 8].

Фахові знання мають становити не лише корпус термінів, що чітко відображають структуру медичного поняття як складника спеціального фахового знання, але й відтворювати спосіб отримання назви. Цілком погоджуємося з думкою Т. Єщенко, що «нині в контексті звільнення України від колоніальної залежності значущою є проблема наслідування національній традиції (історичній пам'яті) у формуванні фахового тезаурусу сучасного лікаря» [5, с. 42]. Відтак увагу дослідників зосереджено головню на спеціальних термінах та загальноживаній лексиці медичної сфери. Як свідчать спостереження за джерельною базою словників, що українська медична лексика – це не лише один з найбільших розділів загальномедичної термінології, яка об'єднує блоки термінів різних медичних спеціальностей, але й, на думку М. Навальної, є «найменш унормованою групою» [10, с. 91]. Згідно з цим, дослідниками увага акцентувалася на дериватологічній потенції української мови щодо утворення термінологічної лексики [1; 2; 5; 15]. Зокрема, Н. Цісар порушує проблему варіативності українських термінів, подає мовознавцям практичні рекомендації для унормування варіантності медичної термінології, принципи відбору нормативної назви із варіантної пари [15]. У свою чергу Є. Карпіловська наголошує на нормі як важливому чиннику і доводить, що «норма відіграє і настановчу роль: вона радить мовцям, як краще висловити свою думку, які засоби дібрати для кращого взаєморозуміння» [6, с. 43]. На думку Л. Кислюк, для норми значущу роль відіграють засоби словотвору, адже «словотворення займає важливе місце ще й тому, що мовні традиції, існування апробованих суспільством продуктивних і давніх словотвірних моделей відбивається не лише на способі найменування, а й на самій фіксації явища в свідомості людини» [7, с. 34]. Тим більше, що «чужомовні терміноелементи (інтернаціоналізми) в медичних словниках переважають і витісняють національні складники, розхитують норму й посилюють термінологічний різнобій» [2, с. 46].

На нашу думку, кодифікація термінів медичної реабілітації потребує віддалення від запозичених афіксів, повернення до автохтонних словотвірних типів. Цих поглядів дотримується дослідниця Г. Германович, доводячи саме «відродження національних терміноелементів сприятиме словотвірній мобільності, послуговуванню ними як на науковому, та і практичному професійному рівнях» [2, с. 22].

Джерельною базою проведеного дослідження термінів медичної реабілітації стали словники, зокрема «Тлумачний словник термінів і словосполучень фізичної реабілітації» (Мерзлікіна, Гузій, 2002), «Тлумачний словник чужомовних слів в українській мові» (Сліпущко, 1999), «Сучасний словник іншомовних слів» (Нечволод, 2007) [9; 11; 12].

Виклад основного матеріалу дослідження. Термінологічна система реабілітаційної медицини останнім часом розширила тезаурус, що відображає результати наукової діяльності в царині лікувально-відновлювальної справи. На відміну від інших сфер медицини, реабілітаційна діяльність має в корпусі кодифікованих одиниць запозичені однокореневі слова-терміни грецького та латинського походження, що є свідченням тенденції до інтернаціоналізації. Окрему групу об'єднують терміни із препозитивними афіксами грецького походження **a-**, **an-**, що приєднується тільки до запозиченого кореня для маркування ознак ускладнення самопочуття хворого, діагностування патологій, різних проявів відхилення фізіолого-анатомічних показників. Аналіз кодифікованих термінів реабілітаційної медицини дає змогу виокремити чисельну тематичну групу запозичених із грецької мови однослівних назв патологій, що мають препозитивний афікс **a-** й маркують різні відхилення від норми, які фіксуються насамперед на основі зорових спостережень та анамнезу хворого, відсутність або нестачу чогось, неможливість, незбутність здійснення чогось, втрачання чогось, нездатність виконувати самостійно певні дії, на взір:

1) відсутність того, що позначено коренем грецького походження: *абазія* «**a-** + гр. *basia*» – крок; *абулія* «**a-** + гр. *bulie*» – воля; *агевзія* «**a-** + гр. *geusis*» – смак»; *алалія* «**a-** + гр. *lalia*» – мова [9, с. 4-5]; *амімія* «**a-** + гр. *mimia*» – копіювання; *атимія* «**a-** + гр. *thymos*» – відчуття, душа [9, с. 8]; *афонія* «**a-** + гр. *phone*» – звук, голос); *афазія* «**a-** + *phasis*» – мова [9, с. 9]; *агнозія* «**a-** + гр. *gnosis*» – пізнання [9, с. 4]; *арефлексія* (гр. «**a-** + лат. *reflexus*» – рефлекс [9, с. 7];

2) позбавлення здатності виконувати рухливі дії, фізіологічні функції, на взір: *аграфія* «**a-** + гр. *agrapho*» – писати [9, с. 4]; *астазія* «**a-** + гр. *stasis* – стояння) [9, с. 8]; *астазія-абазія* – «*astasis-abasia*» [9, с. 8]; *афагія* «**a-** + гр. *phagein*» – їсти [9, с. 9]; *акаїрія* «**a-** + гр. *kairos*» – норма) [9, с. 5]; *апраксія* («**a-** + гр. *praxia*» – порушення рухів); *астереогнозія* («**a-** + гр. *stereognosis*» – нерозпізнавання); *атонія* («**a-** + гр. *tonia* – напруження); *атремія* («**a-** + гр. *tremia* – нерухомість); *атрофія* («**a-** + гр. *trofia* – живлення); *афагія* («**a-** + гр. *phagia* – їсти); *афазія* («**a-** + гр. *phasia* – втрата мови) [9, с. 9]; *аносмія* «**an-** + гр. *osme* – неспроможність сприймати або розрізняти запахи [11, с. 48);

3) набуття часткових порушень, на взір: *анартрія* («**an-** + гр. *arthroo* – вимовляти); *анестезія* («**an-** + гр. *aesthesia* – втрата чутливості); *ангедонія* («**an-** + гр. *hedone* – задоволення); *анемія* («**an-** + *haima* – кров) [9, с. 6].

Емпіричний матеріал для діагностування стану хворого має корпус запозичених термінів із грецької та латинської мов, при чому афікси не виявляють сполучуваності з морфемами української мови. Проте вдалося зафіксувати певні закономірності, що дозволять підтверджувати не лише конкуренцію афіксальних морфем української мови в назвах недуг, на взір: *адинамія* *adynamia* (безсилля, «різка м'язова слабкість, яка супроводжується значним зменшенням або повним припиненням рухової активності» [9, с. 4]; *апрозексія* (*aprosexia*; гр. *неуважність* **a-** + *prosexia* увага) – зниження здатності фіксувати та спрямовувати увагу; *афонія* («**a-** + гр. *fone* – звук) – відсутність звучного голосу при збереженні шепітної мови.

Помічено кодифіковані запозичені терміни із префіксами *ім-* та *ін-* – «префікси латинського походження, що означають заперечення, відсутність чогось або проникнення у щось», на взір: *інтоксикація* – отруєння; *інфільтрація* – «проникнення в тканини і накопичення в них не властивих їм хімічних сполук» [11, с. 250; 9, с. 20-21]. Зауважимо, що запозичені іншомовні афіксальні одиниці з *ім-* та *ін-* мають синонімічний зв'язок з автохтонним *без-*, на взір: *імобілізація* – «знерухомлення частин тіла»; *інсомнія* – безсоння; *інкогеренція* – втрата здатності думати логічно, послідовно, виважено [9, с. 20; 11, с. 26]. Отже, є підстави стверджувати про синонімію в термінах медичної реабілітації. У практичній діяльності фахівці послуговуються автохтонними відповідниками (*неуважність, беззвучність*), але в письмовій формі спілкування перевага надається інтернаціональному терміну.

Втім, зауважимо про наявне конкурування префікса *без-* та *а-, ан-*. Як свідчать результати досліджень мовлення фахівців реабілітаційної медицини, помітними є загальноновживані лексичні одиниці, до корпусу яких входять кодифіковані одиниці з префіксом *без-*, як-от: *безголосий, безгомінний, бездефектний, безжиттєвий, безкостий, безногий, безносий, безпам'яття, безсилий, безсилля, безсловесний*. Отже, попри мовну еволюцію й інтелектуалізацію, маємо тенденцію, протилежну до динаміки, яку О. Стишов називає «збереження мовної стабільності» [13, с. 12]. Це явище підтверджують взірці кодифікованих назв із висловника фахівця-практика, на взір: *недокрів'я, недобачання, недоїдання, недосконалий, недвижний, недобір, недовага, недогляд*. Помічаємо, що актуалізації, відтак, конкурування набувають префікси *не-, недо-*.

Зібраний і проаналізований фактичний матеріал дає підстави стверджувати про антонімічні відношення препозитивного афікса *а-* та *гіпер-*, що означає «підвищення, надмірність» [11, с. 138]. Зв'язок із твірною основою посилює мотивацію номінувати надмірність або прояв чогось, на зразок: *гіперосмія* – «підвищена чутливість до запахів»; *гіперкінез* – «рухові розлади», *гіперметропія* – «розлади зору»; *гіперергія* – схильність до бурхливих, надзвичайних по силі і ступеню вираження процесів, реакцій; *гіперестезія* – підвищена чутливість до різних видів подразнення [9, с. 13].

Префікс *гемі-* грецького походження «означає напів», «наполовину» фіксуємо в тематичній групі термінів для маркування ознак захворювань, що позначають втрату половини того, що займає місце у постпозиції, на зразок: *геміалгія* (hemialgia), *геміанестезія* (hemianaesthesia), *геміанопсія* (hemianopsia), *геміатрофія* (hemiatrophia), *гемігіпертрофія* (hemihypertrophia), *гемікранія* (hemisideria), *геміпарез* (hemiparesis) [13, с. 104]. Конкурування автохтонного афікса *напів-* із запозиченим *гемі-* є результатом надання переваги українськомовним лінгвальним одиницям для опису станів, ознак, які сприймаємо зором, як-от: *напіввідкритий, напівголосний, напівдрімота, напівживий, напівжирний, напівзабуття, напівзаплющений, напівзігнутий, напівзрілий, напівсвідомий, напівхворий, напівшеніт* тощо.

Префікс *гіпер-*, що означає «підвищення, надмірність» [11, с. 16] представлений у назвах станів людині, викликаних надмірністю певних ознак, на

взір: *гіперергія* (*hyperergia*) схильність до бурхливих, надзвичайних по силі і ступеню вираження процесів, реакцій, *гіперестезія* (*hyperaesthesia*) – підвищена чутливість до різних видів подразнення; *гіперкінези* (*hiperkinesis рух*) – самовільні рухи [9, с. 13].

Вдалося зафіксувати вживання префікса *гіпо-*, що означає зниження, брак чогось, на зразок: *гіпобіоз* – «стан зниженої життєдіяльності організму»; *гіповітаміноз* – «захворювання людини та тварини, зумовлене недостатнім забезпеченням організму вітамінами», *гіпокліменія* – «зниження вмісту цукру в крові»; *гіподинамія* – «зниження м'язової діяльності людини» [11, с. 140].

Крім того, в термінах медичної реабілітації високу частотність сполучуваності мають префікси *диз-*, *дис-* з кореневими морфемами та утворюють окрему тематичну групу назв фізіологічних розладів систем тіла людини, на взір: *дизартрія* – «розлади артикуляції, які проявляються невизрадною вимовою (особливо голосних)»; *дизембріогенезія* – «загальна назва ембріонального розвитку»; *дисгенезія* – «порушення розвитку окремого органу чи організму»; *дисграфія* – «загальна назва розладів письма»; *дисгенезія* (*dysgenesis*) *dys-* + гр. *genesis* – походження); *дисграфія* (*dys-* + гр. *graphia* – писати); *дискінезія* (*dyskinesia*; *dys-* + гр. *kinesis* рух); *дислексія* (*dyslexia*; *dys-* + гр. *lekexsia*) [9, с. 16].

Крім того, фіксуємо медичні терміни на позначення діагностики стану хворого реабілітаційного закладу, що постали шляхом складання твірних елементів української мови та запозичених, на взір: *вушно-черепний*, *грудо-черевний*, *кістково-крижовий*, *кістково-мозковий*, *передхребетний*, *попереково-крижовий*, *спинномозковий*. Порівняно невелика тематична група термінів-іменників із суфіксом *-ість*, що постали не лише від якісних прикметників, називають спроможність організму виконувати певні функції, як-от: *активність*, *вправлюваність*, але й композити, що постали складанням: *багатопаліість*, *косоокість*. У назвах, що характеризують стан людини, фіксуємо автохтонні назви з суфіксами *-ень*, *-ець*, *-як*, на взір: *пролежень*, *синяк*, *синець*.

Окрему тематичну групу утворюють терміни з постпозитивним компонентом *-терія* для маркування методів реабілітаційної терапії, в яких препозитивний номен маркує спосіб впливу на організм хворого, на взір: *аероіоно-*, *ампліпульсо-*, *арето-*, *бальнео-*, *геліо-*, *гідро-*.

Висновки з проведеного дослідження. Отже, проведене дослідження не претендує на вичерпність і розкриває приклади конкурування автохтонних та запозичених афіксальних морфем у термінах реабілітаційної медицини. Прикладами підтверджено частотність використання словотворчого ресурсу української мови.

Список використаних джерел

1. Баніт Д.Ю. Українська кардіологічна термінологія. *Мовні і концептуальні картини світу*. 2014. №50(1). С. 34-40.
2. Германович Г.О. Медичні терміни зі соматичними компонентами в сучасній українській мові. дис. ... канд. філол. наук : 10.02.01. Львів, 2021. 319 с.

3. Голубовська І.О. Етнічні особливості мовних картин світу : монографія. Київ: Логос, 2004. 284 с.
4. Городенська К.Г. Нові явища та процеси в українському словотворенні: динаміка чи деструкція словотвірних норм ? *Українська мова*. 2013. С. 3-9.
5. Єщенко Т. Медичний термін як засіб лексичного вираження текстової категорії інформативність. *Вісник Нац. ун-ту «Львівська політехніка». Серія «Проблеми української термінології»*. 2018. №890. С. 42-45.
6. Карпіловська Є.А. Норма в сучасному українському словотворенні: зразок і реальність. *Культура слова*. 2011. №74. С. 43–51.
7. Кислюк Л.П. Сучасна українська словотвірна словотвірна номінація: ресурси та тенденції розвитку: монографія / за ред. Є.А. Карпіловської. Київ: Видавничий дім Дмитра Бураго, 2017. 424 с.
8. Літературна норма і мовна практика: монографія / С. Я. Єрмоленко та ін.; за ред. С. Я. Єрмоленко. Київ, 2013. 320 с.
9. Мерзлікіна О.А., Гузій О.В. Тлумачний словник термінів і словосполучень фізичної реабілітації. /за ред. О. С. Куц. Львів, 2002. 48 с.
10. Навальна М.І. Динаміка лексики української періодики початку ХХІ ст.: монографія / за ред. К. Г. Городенської. Київ: Інститут української мови: Видавничий Дім Дмитра Бураго, 2011. 328 с.
11. Нечволод Л.І. Сучасний словник іншомовних слів. Харків: ТОРСІНГ ПЛЮС, 2007. 768 с.
12. Сліпушко О.М. Тлумачний словник чужомовних слів в українській мові. Київ: «Криниця». 1999. 507 с.
13. Стишов О.А. Українська лексика кінця ХХ століття (на матеріалі мови засобів масової інформації): [монографія]. Київ: Вид. центр КНЛУ. 2003. 388 с.
14. Тараненко О.О. Актуалізовані моделі в системі словотворення сучасної української мови (кінець ХХ–ХХІ ст.): монографія. Київ: Видавничий дім Дмитра Бураго. 2015. 248 с.
15. Цісар Н. До питання про варіантність і нормативність вторинних медичних найменувань. *Вісник Нац. ун-ту «Львівська політехніка». Серія «Проблеми української термінології»*. 2009. №648. С. 61-65. URL: http://tc.terminology.lp.edu.ua/TK_Wisnyk648/TK_wisnyk648_cisar.htm (дата звернення: 09.08.2020).